

Puré de fava pelada, taronjada fresca i altres.....

Un diumenge matí, no ens havíem llevat prou d'hora, perquè el despertador no havia sonat. La nostra família solia arribar d'hora sempre a missa de les nou. Però tot té un primer cop, oi que sí? Bé, la qüestió és que aquell dia arribàvem tard a "l'església".

De camí, ningú digué cap paraula, va ésser un poc incòmode, però no li vaig donar més importància que la pressa que tenien els meus pares.

La celebració havia començat quan vam arribar. Però asseguts als bancs sols hi havia una parella de desconeguts, semblava que no entenien res. De cop i volta, sense saber per què vaig sentir unes papallones dins l'estómac, estava nerviós, però no sabia el motiu. Em suaven les mans, i tot jo tramolava. No sabia que fer, i no volia preocupar a la meua mare, prou preocupacions tenia ella ja, estava quasi segur de que seria una tontería de les meves.

Vam sortir de l'església. Jo estava sorprès per les poques persones que hi havien anat aquell matí, normalment estava plé. Ni la mare ni el pare, pronunciaren una sola paraula de tot el camí, i jo no vaig voler rompre el silenci que s'apoderava del cotxe.

A les dotze, quan ja feia una estoneta que havíem arribat a casa, la mare començà a fer un puré de fava pelada, el pare lletgia el diari, mentre tant jo, solitari fill únic, telefonava al meu amic Agustí, per quedar amb ell i el reste de la colla de nois i anar al parc de la cantonada, a passar el capvespre.

A l'hora de dinar, el pare i la mare un altre cop igual, no tornaren pronunciar cap paraula. Jo estava nerviós, i pensa qui te pensa el motiu per què, el meu pare i la meua mare havien deixat de parlar. Jo intentava treure un tema, però just vaig aconseguir un gest de cara, molest, del meu pare. A partir d'aquí no vaig tornar obrir boca.

Faltàven quinze minuts per les tres, i el temps es feia etern, el rellotge anava lent i els segons pareixien minuts, fins que vaig decidir que, de camí al parc, faria temps, arribar cinc minutets prest no em podia fer mal.

Vaig dir adéu als meus pares, però no vaig tenir més resposta que una mirada de la mare. De de bó els hi costava tant contesta-me?

Quan vaig arribar en Pau, i en Franc ja eren allà que esperàven la resta. Faltàven en Josep, n'Agustí i n'Arnau.

Vàrem entrar al parc, tots duiem bicicleta menys en Josep, que duia un *scooter* i n'Agustí, que duia un *skate*. Després de montar una estona vàrem decidir anar al bar del parc, a prendre una taronjada fresca.

Quant estàvem allà tots plegats, començarem a parlar de les nostres coses, de l'escola, de les nines que ens agradaven, dels problemes amb la mestra de català que ens duia pel camí de l'amargura... De cop, s'em va ocórrer demanar consell als amics, del meu problema amb els pares i els hi vaig contar tot.

-Això és perquè has fet alguna cosa dolenta, -va dir n'Arnau.

-Segur que no he fet malfraig al.lots - vaig constestar a l'Arnau.

-Que va! A casa passa sovint i és perquè n'Aureli, el meu germà gran, fa enfadar els meus pares. -contradiu l'Agustí. Oi que si Pau? -afageix, preguntant al seu germà bessó.

El Pau no contestà estava damunt la parra.

-Si, però l'Iván és fill únic recordes? -afagí en Josep.

-A casa ha passat un fet a similar al teu Iván... -contà de sobte en Franc.

De cop i volta, en Pau que duia una estona absent diguè:

-Nois, no trobau que ja hauria d'haver vingut el cambrer? No hi ha ningú dins el bar. Esteim sols.

-Tio! És veritat, el Pau té raó, -contesta l'Agustí.

Tots ens aixecàrem i anàrem cap a la recepció, no ens constestà ningú.

Ja era tard, i els vam decidir tornar a casa perquè l'endemà teniem escola. Semblava tot molt estrany..

Quan sortirem del parc vam començar a sentir crits, era una doneta major, l'àvia de una noia de classe anomenada Emma. L'Agustí i el Pau tornàren a casa, però en Josep, en Franc, l'Arnau i jo quedàrem per aclarir que li havia passat.

Va resultar, que l'àvia de l'Emma cridà perquè li havien robat la seva col.lecció de llibres de poesia. La gent començà a sortir de les cases, no sabien qui havia pogut ser, ja que a Sóller un poble tant petit, tothom és conegut de tothom i no hi ha mala gent.

No hi havia manera de imaginar el que havia passat.

Era tard i vaig tornar a casa embullat, quines coses més rares passàven aquell diumenge!

Quan vaig entrar a casa, vaig veure uns estranys munts de llibres, revistes diaris, discs, no sabia que era tot allò. Ho vaig demanar a la mare, com sempre darrerament, no em tornà constestar.

Am aixó vaig sentir el xiulet del meu telèfon mòbil avisant d' un sms :

"Ivàn sonc la mare, ens han raptat, carrer Alquería del Compte, 223".

Ràpidament li vaig telefonar, però tampoc em contestà. Em vaig posar molt nerviós, exactament com el matí a dins l'església, igual que a l'hora del dinar amb els pares, que no xerràven. Llavors vaig telefonar al meu oncle Lluís, que ràpidament vingué a casa, en veure'l li vaig contar el que em passava..

- Fa dies que els pares no amollen ni una paraula, semblen estranys, jo no sé el per qué, i ara he rebut un sms de la mare que em diu que están raptats, no contesta a la meva cridada, si están raptats, qui son aquest dos que hi ha a casa, oncle? Estic molt assustat.

-Ràpid, agafa la jaqueta i entra al cotxe, ens espera un llarg horabaixa- digué l'oncle.

Anàrem cap a Sóller a l'adreça del sms, entràrem dins un local brut, vell, i descuidat.

Semblava que no hi hagués ningú, però pujàrem a dalt i trobàrem un exèrcit d' éssers estranys, mai vists, tenien segrestats el meu pare, la meva mare, i més veïns del poble!

Idó qui hi havia a casa meva? Qui havia anat amb jo a l'església, i tornat a casa, qui havia preparat fave pelada? Qui havia dinat amb jo sense dir ni una paraula? No tenia explicació, el cap em feia voltes.....

Pareixien poderosos, molt poderosos Havien raptat els pares, i sense cap problema canviar-los per aquells dos *clons*. Em vaig tornar a sentir nerviós, exactament de la mateixa manera que al matí. No sabia que fer. Ni jo, ni el meu oncle, En aquell moment vaig deduir que em sentia així, nerviós, per la presència d'aquells éssers estranys, fins i tot, sense saber-ho.

Un dels éssers ens descobrí, amagats entre un moble vell i una paret de guix bruta. L'ésser va cridar als seus companys, sabien parlar perfectament el català!

Entre tots ens acorralàren al final d'un passadís, ara si que estàvem tots dos aterrats, no sabiem que fer.

El meu oncle, de sobte, començà a lluitar contra ells, però jo no el vaig poder ajudar. La por me paralizzava, no sabia quina força tenien, quins secrets podien amagar. De sobte vaig veure que l'oncle pegà un cop a un d'ells i el va desintegrar.

Ens vam adonar que al contacte amb la nostra pell, ells es desfeien tal com si nosaltres fòssim un àcid que els rosegava.

I així ens vam desfer d'ells un darrera l'altre fins que sols en quedà un de viu, pareixia el Cap, duia una corona ben rara damunt la closca.

Va perèixer que l'oncle m'havia lletgit la ment! No el tocàrem. Li havíem de demanar explicacions. Qué estàven fent? Quines intencions tenien? Per qué feien mal al nostre poble?

Resultàren ser extraterrestres de "CUBITA PLANET" una civilització llunyana i molt, molt més avançada que la nostra.

Havien anat desenvolupant tècniques per fer-se la vida més fàcil, les màquines robòtiques anàven fent les feines que a ells no els hi agradàven, i cada volta una mica més i més, fins arribar al punt de perdre la costum de parlar entre ells, de saludar-se, d'abraçar-se, la convivència s'havia fet freda, gelada! Havien fet màquines amb una memòria tan potent, que ja no era necessari utilitzar la seva propia memòria, s'havien oblidat de cuinar, de resar, de lletgir, d'escriure, havien fet fora els llibres, ja no entenien els poemes, les cançons... i les seves ments eren cada vegada més i més febles. No els hi quedàven sentiments, havien oblidat la història de la seva Història

Quan se n'havien adonat de l'equivocació que havíem comés estaven desesperats, havien creat ells mateixos la seva propia destrucció. Ara no els hi quedava altra solució que cercar éssers d'altres planetes, menys evolucionats que ells i que encara no haguessin arribat al nivell tan alt de deshumanització, per recuperar les seves bases perdudes.

-Per aixó, volíeu aprendre a fer la " fave pelada" de la meva mare, volíeu aprendre a resar , volíeu lletgir els llibres de poemes de l'àvia de l'Emma, i beure taronjada fresca....., ara ho entenc! –vaig exclamar més tranquil.

- Pot ser estaria bé que venguessiu a fer-nos visita, a passar algunes hores al parc parlant amb els amics, a passar alguna tarda cuinant amb la mare sense presses, intentar escriure un conte, anar a veure una bona pel.lícula, escoltar un poc de música, ajudar a estudiar a la germana petita, regar les flors del jardí de casa o escoltar les extraordinàries històries de l'avi....

Riiiiiiiiing! sonà l'alarma del despertador, era diumenge , no tan prest com els altres dies de la setmana, però m'agrada aixecar-me amb temps per poderesmorzar amb tota la meva família, abans d'anar a l'església,.Els altres dies no podem gaudir d'aquest moment màgic, esteim tots massa atabalats!